

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. II. Subiectum & obiectum prædestinationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73455](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73455)

§. II.

Subiectum & obiectum prædestinationis.

5. Ceterum prædestinatio ad tria comparari potest. Ad subiectum, finem, & media. Subiectum prædestinationis activè acceptæ est DEUS ipse ut prædestinans, cum prædestinatio activè accepta sit actus formaliter immanens Divini intellectus. Si accipias passivè; sic formaliter est in prædestinato; adeoque subiectum prædestinationis (veluti in definitione S. Doct. exprimitur) est creatura rationalis; utpote, in qua effectus prædestinationis activæ, vocatio, iustificatio, glorificatio, in quibus prædestinatio passivè accepta consistit, reperiuntur.
6. Finis prædestinationis est gloria, seu vita æterna; circa quam mediatur; circa ipsa verò media, hoc est, beneficia illa, per quæ DEUS creaturam rationalem efficaciter perducit ad vitam æternam, immediatè versatur: cum sit actus prudentiæ & providentiæ, cujus immediatum obiectum sunt media. Unde etiam in definitione S. Augustini ponitur: *præscientia & preparatio beneficiorum, &c.*
7. Quod si verò generalis Providentia DEI, ita omnia in numero, pondere & mensura disponit, Sap. 11. ut & capillos capitis, & arborum folia in numerato habeat; multo magis numerus electo-

rum & prædestinatorum DEO notus est, uti Christus insinuavit, dicens: *cognosco meas*, Joan. 10. *Scio, quos elegerim, &c.* Joan. 13. *Nemo rapit oves meas de manu mea*, Jo. 6. Estque hæc certitudo non solum per modum cognitionis (ait S. D. hic a. 7.) sed etiam per modum cujusdam principalis prædestinationis. Ut rursus ex S. Doct. cognoscas, præscientiam, quæ ponitur in definitione prædestinationis, non esse scientiam mediam, quippe quæ omnem causæ determinationem anteverrens nullam potest fundare certitudinem, & effectus infallibilitatem; sed scientiam visionis & approbationis, ut quæ sit *subnixæ propositio*, & efficaci Decreto DEI, media pro allequendo sine efficacia præficienti.

Præfinit ergo DEUS cuilibet electo sua mediâ non vago & indeterminato modo, v. g. ut si audita concione non convertitur, convertatur pullata ægritudine, molestiâ, &c. hoc enim nimis imperfectæ, & impotentis providentiæ genus est, sed modo determinato, ut his videlicet certis & determinatis mediis convertatur, & ad finalem perseverantiam perducatur. In qua proinde prædestinatione mediorum certè cognoscit ordinem prædestinationis, quam certitudinem Schola Thomistica causalitatis mediorum appellat, insinuatam in Augustiniana definitione illis verbis, *quibus certissime liberantur, quicumque liberantur.*

ARTICULUS III.

Verum electio ad gloriam sit gratuita?

SUMMARI A.

1. Distingueda sunt in Divinis decreta intentiva & executiva.
2. Exponitur status questionis.
3. Statuitur gratuita electio ex Ephes. 1.
4. Ex capite 9. ad Romanos.
5. Ex Testimoniis D. Augustini & D. Th.
6. Primum fundamentum ex regulis prudentiæ.
7. Responsio adversariorum eliditur, ostendendo distinctionem ex parte volutorum.
8. Replica Adversariorum impugnatur.
9. Lestis evasio præcluditur.
10. Altera replica & distinctio Adversariorum depellitur.
11. Contra quartam responsonem evincitur electio gratuita ad gloriam in particulari.
12. Solvuntur objecta SS. PP. testimonia.
13. Examinatur mens Angelici Doctoris.
14. Quo sensu DEVS eò modo disponat dare, quò modo dat gloriam.
15. Ratio coronæ non evincit prævisionem meritorum.
16. Disparitas inter inter panam & coronam.
17. Quando nonam, propter quod aliquid fit, sit causa finalis.
18. Absurda objecta.
19. Retorquentur.
20. Non sequitur ex nostra sententia acceptio personarum apud DEVM.
21. Neque opprobrio libertatis.
22. Calvinistico dilemmati franguntur cornua.

§. I.

Thomistica assertio fundata in S. Scripturis.

SUPpono ex jam dictis, in Divinis distinguedos esse actus, & decreta pertinentia ad ordinem intentionis, & ad ordinem executionis: cum enim actus intellectus & voluntatis distinguedantur in DEO per analogiam ad nostros actus intellectus & voluntatis, ideo in DEO admittendi sunt omnes illi actus, qui ab imperfectione depurari possunt; tales porro sunt actus, quorum aliqui ad ordinem intentionis, alii ad ordinem executionis pertinent. Sicigitur in præfenti negotio prædestinationis, licet secundum dicta ipse actus & decretum prædestinationis formaliter consistat in actu imperii pertinente ad executionem, tamen præsuppositivè connotat & includit aliquos actus voluntatis; pertinentes ad ordinem intentionis, inter quos eminet electio ad gloriam, quod etiam vocatur decretum intentionum gloriæ.

De qua celebris est controversia, an præter meritum, & rationem finalem, quam habet ex parte DEI (estque bonitatis & divitiarum misericordiæ suæ manifestatio) etiam habeat motivum & causam meritoriam ex parte ipsius prædestinati, ut electionem ad gloriam præcesserit prævisio meritorum; neque proinde electio fuerit omnino gratuita, sed in meritis prædestinatorum, dependenter à gratia eliciendis, radicata. Vel